

11-09-2000

LLIBRES

64

Mites i llegendes dels Països Catalans

Juli Capilla

A 'Llegendes històriques catalanes', Martí de Riquer estudia cinc llegendes històriques de casa nostra.

GALERIA

71

L'Altaveu obre la tardor musical a Sant Boi

Eulàlia Vergés

Del 8 a l'11 de setembre se celebra l'Altaveu 2000 a Sant Boi de Llobregat.

OPINIO

11

L'Onze de Setembre dels...

Toni Canís

13

Matrícules

Pau Viciano

15

El curs de les humanitats

Agustí Alcoberro

16

Les hipòtesis del Golf

Xavier Vinader

Del Kursk a Ostànkino

Llibert Ferrí

Schröder a Mallorca

Jordi Fortuny

17

El bisbe anacrònic

J. J. Pérez Benlloch

Converses a la fresca

Pere Martí

82

Nietzsche. Napoleó. Patates.

Joan Francesc Mira

L'Onze de Setembre del 2000, la diada nacional de Catalunya, és el primer que es commemora amb els governs del Partit Popular (PP) amb majoria absoluta a Madrid i a València. No és un fet irrellevant, sinó molt significatiu. Tant a Madrid com a València, l'actuació del PP posa contínuament pals a les rodes de la normalització i la recuperació de la identitat nacional catalana, i el fet que aquest partit governi amb un ample suport parlamentari fa que l'oposició a la seua política nefasta tinga poc efecte.

Al govern i al Parlament de Catalunya la situació és diferent. Els partits catalans tenen la majoria, però la divisió entre uns i altres i la debilitat política general davant del poder aclaparador de la dreta espanyola fan que les perspectives siguen poc engrescadores. Segurament per tot això –i per altres motius– enguany ha tornat a sorgir una “Comissió 11 de Setembre” que organitzarà els actes unitaris de la diada nacional de Catalunya.

Ja tocava. Les coses han canviat molt des d'aquell Onze de Setembre del 1977 amb el milió de persones al carrer. Ara, els partits polítics, marcats pel calendari de les competicions electorals i pels equilibris de poder, han demostrat que no tenen capacitat de maniobra per a impulsar les reivindicacions polítiques de caràcter més unitari. Tant és si s'entén aquesta afirmació com una crítica, com si s'entén només com una constatació. Les coses són així, i per això és reconfortant que la societat demostre la seua maduresa actuant quan no ho fan o no poden fer-ho els partits.

La crida i l'esperit de la nova

“Comissió 11 de Setembre”, formada per diferents entitats cíviques de Catalunya, ha plantejat els actes de la diada nacional com un retorn a l'esperit unitari però sense cap concessió a la nostàlgia, mirant cap al futur d'un poble que des de fa quasi tres-cents anys lluita, amb la força de la raó, per recuperar la normalitat nacional. Per recuperar la llibertat i la dignitat.

L'Onze de Setembre del 2000 no és un *revival* d'aquella “llibertat, amnistia i estatut d'autonomia”. El manifest de les entitats convocants dels actes sorgeix dels neguits d'avui dia, marcats per les diferències socials i per les conseqüències de la globalització econòmica i la mundialització de la política i la cultura. És un manifest que parla de la solidaritat, el respecte, la pau i la sostenibilitat a tot el món.

Quasi tres-cents anys després del 1714, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya continuen reclamant, de manera democràtica, els drets i les llibertats col·lectives que tenen reconeguts molts altres països europeus. El fet que el govern de Madrid siga obertament contrari a l'opinió de la majoria dels catalans no és nou, sinó secular, però l'exagerada primacia política del Partit Popular segurament ha propiciat la recuperació de l'esperit unitari de l'Onze de Setembre.

Com dèiem, ja tocava. Potser la història reconeixerà a les provocacions del PP el paper reactiu que han tingut entre els sectors capdavaners de la societat catalana. Tant si ho fa com si no ho fa, de segur que algun dia les majories absolutes de la dreta espanyola seran un episodi superat. ■

“L'exagerada primacia política del PP ha propiciat la recuperació de l'esperit unitari. Però, algun dia, les majories absolutes de la dreta espanyola seran un episodi superat.”